

Fred Hund Vijf jaar na moord op juwelier

'Hartverwarmend hoe de buurt de familie steeds heeft gesteund'

Het is vandaag vijf jaar geleden dat juwelier Fred Hund werd doodgeschoten in zijn winkel in de Jan Evertsenstraat. Zijn weduwe Tine probeert de draad weer op te pakken.

HANNA BIJL

Eigenlijk is het niets, vijf jaar. "Voor andere mensen is het alweer een tijd geleden, maar voor ons is de verwerking pas net begonnen." Bij het spreken over de dood van haar man Fred krijgt Tine Hund nog altijd een brok in haar keel. "Het eerste jaar was er nog geen dader gepakt, het tweede jaar zaten we midden in het proces, en het derde jaar was er het hoger beroep. Pas de laatste twee jaar is het een beetje tot rust gekomen."

Op 7 oktober 2010 werd de juwelierswinkel van broers Fred, Gerard en zus Carla overvallen. Fred werd neergeschoten en overleed op weg naar het ziekenhuis. Een van de daders werd later gepakt en veroordeeld tot vijftien jaar cel. Tine is er gelaten onder. "Hij verdient dat hij vastzit, maar we krijgen Fred er niet mee terug. Dat de andere dader nooit gepakt is, blijft heel naar, maar we moeten ermee leren leven."

De dag van de overval waren Tine en Fred achttien jaar bij elkaar. "Het was onze zestiende trouwdag. Hij zou eigenlijk niet gaan werken, maar er was iets, volgens mij had zijn zus een cursus, waardoor hij toch naar de winkel ging. Dus ik zei: dan gaan we vanavond toch gewoon lekker uit eten? Helaas is dat ons ontnomen."

De dood van Fred liet een gat achter in de hele familie. Tine: "Ik hoor hem vaak nog praten. Dan zeg je 'gezondheid!' tegen iemand die niest en hoor je hem in je achterhoofd grappen: zo gezond is het anders niet. En als ik zijn foto zie, denk ik: jij wordt mooi niet ouder, maar ik wel."

"Fred was een lieve stiefvader voor mijn zoon en dochter uit mijn eerste huwelijk, en een geweldige opa." De juwelier liet zelf nog twee zoons na, en in totaal zijn er negen kleinkinderen en drie achterkleinkinderen. "Naast je eigen verdriet probeer je ook aan die kleintjes uit te leggen wat er is gebeurd. Dan komt zo'n hummelte naar je toe: waarom moest opa dood? Hij was toch geen boef? Ik krijg er nog kippenvel van."

"Naarmate de jaren vorderen slijft het verdriet, maar het alleen zijn vind ik steeds moeilijker. We hadden allebei een tweede kans gekregen, en ik hoopte dat we met elkaar oud zouden worden. Ik heb een rijk leven, ben best flink en doe een hoop, maar ik mis hem als maatje."

De familie heeft veel gehad aan de steunbetuigingen die hen na de overval uit alle hoeken bereikten.

"Er lag een bloemenzee hier voor de deur en ik denk dat ik wel driehonderd kaarten heb gekregen," zegt Tine. "Ik vind het ook hartverwarmend dat de buurt zo veel moeite heeft gedaan om een herdenking te houden bij het bankje dat door de buurtbewoners is gemaakt. Het is elk jaar weer moeilijk, maar ook fijn om te zien dat hij niet vergeten wordt. Het is voor ons belangrijk dat mensen weten dat we dat erg waarderen." Voor Tine is het dit jaar de laatste officiële herdenking. "Vijf jaar na dato vinden wij het een mooie gelegenheid om dit af te sluiten."

Sinds de overval komt ze niet meer in de Jan Evertsenstraat. "Dat is te beladen. Bij de opheffingsuitverkoop stond ik wel in de winkel maar dat ging niet, toen moest ik zo janken dat ik maar naar achteren ben gegaan. Maar ik wil het nu wel weer gaan proberen, af en toe naar het bankje

'De straat is nu opgeknapt en leefbaar; zo is er toch nog iets goeds uit voortgekomen'

gaan. Ze hebben er zo iets moois van gemaakt."

De dood van Fred was aanleiding voor een buurtinitiatief om de Jan Evertsenstraat op te knappen en weer leefbaar te maken. Tine: "Dat vind ik fijn, dat er uit iets verschrikkelijks toch nog iets goeds is voortgekomen. Ze hebben een vuist gemaakt, genoeg is genoeg. Dat was heel knap."

Burgemeester Eberhard van der Laan spreekt vandaag tijdens de herdenking en overhandigt dan samen met stichting Ik geef om Jan Eef een boekje over de ontstaansgeschiedenis van het herdenkingsbankje voor Fred aan de familie.

Tine: "De burgemeester is er altijd voor ons geweest. Die man heeft het zo druk, maar maakte toch altijd tijd om bij de herdenking te zijn. Tijdens de rechtszaak vroeg hij me of ik vrouwen had in de afloop. Hij had dat vertrouwen wel, en ja hoor, na de veroordeling stond er een bode met

Tine Hund: 'Naarmate de jaren vorderen slijft het verdriet, maar het alleen zijn vind ik steeds moeilijker.' FOTO MATS VAN SOULINGEN

een fles wijn op de stoep."

Tine woont al sinds 1992 in Purmerend, maar gaat proberen weer wat vaker in de Jan Evertsenstraat te

komen. "Dat helpt misschien ook bij de verwerking."

"Ik ben een echte Amsterdamse, geboren in Noord, en ik blijf toch van

de stad houden. Wat heb je eraan om als een sacherijn achter de geraniums te gaan zitten? Die heb ik niet eens."